

Fotografia din sertar

Redactor: Laura Nicolescu
Tehnoredactor: Ameluța Vișan
Coperta: Monica Balaban

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MARINESCU, ILIE

Fotografia din sertar : roman / Ilie Marinescu. - București : Cișmigiu Books, 2024

ISBN 978-606-28-1832-6

821.135.1

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786062818326

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Cișmigiu Books

Copyright © 2024

Cișmigiu Books este un imprint al Editurii Universitare

Editor: Vasile Muscalu

B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București

Tel.: 021 – 315.32.47

www.editurauniversitara.ro

e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021.315.32.47/ 0745 200 718/ 0745 200 357

comenzi@editurauniversitara.ro

www.editurauniversitara.ro

ILIE MARINESCU

Fotografia din sertar

roman

CÎȘMIGIU
books

Cuvânt înainte

Încercarea autorului *Ilie Marinescu* de a trece de la genul liric la proză, se bazează pe experiența acumulată în timp prin talentul de psiholog și poet, dar și prin deplasările sale în Statele Unite ale Americii, fapt ce a generat acțiunea romanului de față, bazat în mare parte pe fapte reale, după confesiunile autorului, astfel încât acțiunea a fost concepută să se desfășoare în două părți: prima parte în SUA, iar a doua parte în România.

Autorul a demarat acțiunea romanului cu prezența personajului principal la cabinetul psihologului, motivat fiind de incertitudinea pe care o avea față de situațiile cu care se confruntă în deplasarea sa în Statele Unite și pe parcursul întregii acțiuni a romanului prin descoperirile făcute, angrenându-l în mod involuntar să asiste la o serie de fapte ce nu se încadrau cu activitățile sale sau cu profilul său psihologic.

Contrar așteptărilor, acest roman nu face trimitere în strictul sens al analizelor psihologice prin scoaterea în evidență a tipologiilor de personalitate

ale personajelor, ci mai degrabă lasă cititorul să intuiască singur modul în care fiecare personaj al romanului se prezintă prin ochii cititorului.

Romanul „*Fotografia din sertar*” se dovedește a fi prezentarea evenimentelor din viața unor persoane care, voit sau nu, cad în plasa acelor oameni cu intenții absconse care profită de naivitatea celor care în viață nu s-au confruntat cu situații din care le este greu să găsească soluții de ieșire fără a le afecta viața de altfel liniștită până la punctul de întâlnire cu necunoscutul.

Din această dilemă pe care o traversează personajul principal, dorind să iasă și să elucideze misterul trăirilor sale interioare, motiv pentru care apelează la un cabinet psihologic în speranța de a-și rezolva ambivalența cognițiilor, enigmă ce va fi rezolvată spre finalul romanului, astfel încât a reușit să evite recurgerea la acte necugetate datorate incertitudinii în care se afla și care îl puteau conduce la un deznodământ fatal.

Având convingerea că subiectul și acțiunea puse în paginile acestui roman vor satisface gusturile cititorilor, ca un expert în analizele comportamentale și a interacțiunii cu multe scenarii de viață reale, din cariera mea de profesor și expert în psihologie, pot afirma cu certitudine că romanul propus spre lectură iubitorilor de cărți se înscrie în preferințele celor ce

apreciază o carte lipsită de grotescul cotidian, cu un scenariu bine conturat și din care pot trage unele învățăminte.

Fiind de profesie psiholog, autorul romanului, *Ilie Marinescu*, prefigurează tipologia personajelor, determinând principalul personaj să-și restructureze singur cognițiile și deciziile, astfel încât intervenția specialistului psiholog în cadrul cabinetului să fie una minimală, abia perceptibilă, dar în urma căreia personajul evită prăbușirea în propriile incertitudini ce l-au făcut captiv în fatalitatea implacabilă a evenimentelor.

Ilie Marinescu se dovedește a fi artizanul narațiunii în care misterul acțiunii se desfășoară pe tot parcursul romanului.

Subiectul și acțiunea romanului se dovedesc a nu lăsa timp de respiro cititorului până când lectura nu este dusă până la capăt.

După cum reiese și din titlul romanului „*Fotografia din sertar*”, misterul însoțește acțiunile până la final.

Lăsând cititorul să parcurgă și savurând păienjenișul și suspansul acțiunii din roman, apreciez faptul că fostul meu student, *Ilie Marinescu*, a realizat cu abilitatea unui scriitor consacrat, un subiect ce merită contemplat și care se supune zicalei: „*viața bate*

filmul”, astfel încât, cunoscând autorul pot afirma că iubind ceea ce face va găsi și răsplata muncii sale în aprecierile cititorilor.

Tudorel Butoi Severin

*Profesor Universitar,
Psiholog clinician-principal
Psiholog criminalist-analiză comportamentală*

A handwritten signature in black ink, reading "Tudorel Butoi Severin", with a long horizontal flourish underneath.

PARTEA ÎNTÂI

1. Strigătul de ajutor

Ușa cabinetului se deschise, iar în prag apăru un bărbat. Înalt, bine, făcut și cu o ținută elegantă, figura lui trăda o siguranță de sine bine controlată.

– Bună ziua! Ovidiu este numele meu. Am o programare, spuse pe un ton ușor stingher.

– Psiholog, Mateescu. Vă salut! Luați loc, vă rog, vă așteptam, îi răspund și amândoi dăm mâna, bărbătește.

Preț de câteva secunde, privirile lui au fost ușor derutate. Se uita când la mine, când la canapea, când la scaunul din fața biroului, nefiind sigur unde să ia loc.

– Puteți lua loc pe canapea, îi spun, în timp ce îmi căutam pixul printre alte dosare ale pacienților, aflate pe masa mea.

Tocmai ce ieșisem dintr-o altă consultație, cu un alt bărbat. Părea să fie o zi a bărbaților în contrast. Cel dinainte, tot pentru prima oară venit, era disperat și neglijent din toate punctele de vedere, în timp ce Ovidiu era opusul lui, controlându-și în schimb fiecare gest. Chiar și modul în care s-a așezat pe canapea, părea calculat dinainte.

Prin natura meseriei, eu asta fac: urmăresc totul pentru că fiecare gest sau privire, indiferent cât de

neînsemnate ar părea pentru alții, pentru noi, psihologii, de cele mai multe ori fac diferența. Și, nu de puține ori mi s-a întâmplat să constat că omul care îmi intră în cabinet, nu are nicio legătură cu realitatea pe care o afișează.

Și-a desfăcut sacoul, cu un gest scurt și-a trecut mâna pe deasupra pantalonilor, apoi s-a așezat, picior peste picior, simulând o falsă siguranță de sine.

De ce falsă?

Mâinile erau cele care îl trădau: cu vârful degetelor, ca și când ar fi avut o bucată de șervețel între ele, răsucea în gol un braț lateral al ochelarilor de soare, pe care, într-un gest teatral și i-a dat jos de la ochi, înainte de a intra în birou.

– Care este motivul pentru care ați decis să faceți programarea la psiholog? Îi adresez o primă întrebare, pe un ton destins, în timp ce m-am așezat pe fotoliu, în fața lui.

Dintr-o dată, constat că privirea i se schimbă. Masca îi cade, după cum intuiseam, iar vocea începe să-i tremure; și-o drege, apoi îmi răspunde.

– Știți, cu permisiunea dumneavoastră, am să intru direct în subiect. Nici nu știu de unde să încep.

– Cu începutul, îi spun, zâmbindu-i prietenește. Nu vă faceți griji. Dumneavoastră vorbiți, iar eu dacă nu am să înțeleg ceva, am să întreb.

– Bun, zice și din nou își drege vocea. Știți... eu am o mare, mare problemă de viață. Sunt pus în fața unei dileme uriașe pe care nici nu știu cum să ies și nici cum să o gestionez.

– Se poate? O dilemă atât de mare la vârsta dumneavoastră?

– Domnule psiholog, credeți-mă că la cei 55 de ani ai mei, dintr-o dată am crezut că am trăit încă pe atât degeaba. Viața asta...

– Haideți să vedem care este problema și după ce o vom rezolva putem să dăm și o definiție vieții, ce spuneți? spun, văzându-l că nici nu începuse să-și spună povestea și deja intrase în panică.

– Am două variante, spune la un moment dat ferm, privindu-mă fix în ochi: fie să plec departe de țară într-un loc în care să nu mai știe nimeni de mine, fie să dispar din această lume definitiv!

Cu experiența acumulată prin întâlnirea cu diverse povești de viață și probleme existențiale, unice și complexe, am învățat să păstrez o atitudine de calm și neclintire, indiferent de gravitatea sau natura provocărilor prezentate de clienții mei. În rolul meu de psiholog, este esențial să creez un spațiu sigur și înțelegător, unde clienții se pot simți confortabil să împărtășească și să exploreze aspectele dificile ale vieților lor, cu scopul de a găsi soluții sau căi de ameliorare a situațiilor cu care se confruntă.

– Hmm, dacă înțeleg bine, pentru dilema avută, deja aveți două alternative.

– Da, cam așa ceva.

– Vreau să știu însă, dacă și în alte situații, în fața problemelor apărute, v-ați limitat tot la două alternative, la fel ca și acum.

– Ooo, nu! Nu sunt genul, din contră, am căutat de fiecare dată soluții. Vedeți dumneavoastră, eu sunt antreprenor și mai tot timpul sunt pus în fața unor situații pe care trebuie să le rezolv.

– În ce domeniu? întreb, notându-mi în fișa de pacient informațiile.

– Am o societate în domeniul electronic.

– Mai exact?

– Cercetare și fabricare a dispozitivelor de interceptare și supraveghere a convorbirilor telefonice, continuă el, mâna mea, scriind pe hârtie, cuvânt după cuvânt.

– Aha, înțeleg. Asta înseamnă că sunteți o persoană foarte activă.

– Da, lucrez mult și în străinătate. Am contracte în derulare atât în Europa cât și în America de Nord. Este un domeniul solicitant.

– Sunt convins, mai ales în vremurile actuale. Spuneți-mi însă, ocupația dumneavoastră are legătură cu situația delicată în care vă aflați acum?

– Nu, nu are legătură. Urma să vă spun ce a ajuns să-mi macine existența zi și noapte, spune, lăsând ochelarii cu grijă pe canapea.

Discuția de mai înainte, în mod evident îl relaxase, iar acum, ușor-ușor începea să prindă curaj. Din punctul acesta de vedere, nu era deloc un pacient mai altfel, căci la început cu toții manifestă o rețineră.

– Vă rog, vă ascult!

Își îndreaptă spatele, trage aer în piept, ca și când viața lui toată depindea de această confesiune, apoi începe să vorbească:

– Problema mea are legătură cu trecutul meu, mai exact cu perioada în care eram puțin trecut de 20 de ani. Pe atunci eram necăsătorit și tocmai venisem din armată. Ca orice alt tânăr de vârsta mea eram îndrăgostit până peste cap de o domnișoară. În urma relației noastre însă, a rezultat un copil.

– Un copil? spun ridicând din sprâncene.

– Da, o fetiță. Iubita mea de atunci a născut o fetiță, un copil pe care amândoi ni l-am dorit însă părinții ei, au considerat că eu nu sunt un partener bun pentru fata lor și ne-am despărțit, spunându-i că se va căsători și copilul va putea crește și va putea fi iubit de noul partener.

– Și mama copilului a fost de acord?

– Ea... ea nu avea nici un cuvânt de spus atunci în fața lor, iar eu...

– Dumneavoastră?

– Eu eram mult prea necopt la acea vreme, spune cu o urmă de amărăciune în glas.

– Bun și?

– Timpul a trecut. Am uitat de suferința de atunci, am uitat și de fructul dragostei noastre inocente și după 10 ani m-am căsătorit, am avut un băiat, iar după alți cinci ani am divorțat. Ei bine, de atunci viața mea s-a schimbat cu totul.

– În ce sens? întreb curios.

– M-am confruntat cu situații desprinse, dacă mă credeți sau nu, din scenariile de film.

– Cu băiatul ați păstrat legătura după divorț?

– Sigur. Copilul este mare acum. După terminarea liceului, a aplicat la mai multe universități din America. A obținut un loc la Brigham Young University din statul Utah, din orașul Provo.

– Nu știu, nu am auzit.

– Da, universitate aparține cultului mormon. A absolvit managementul bancar, iar la final a decis să rămână în America unde se află și acum, dar în Chicago.

Pentru primele 15 minute, conversația avută cu Ovidiu era una plină de informații și eram convins că povestea era de abia la început.

– Bun. Până acum, pot să înțeleg că nu ați avut timp să vă plictisiți, trăindu-vă viața, am spus, încercând să destind puțin atmosfera.

– Ooo, îmi replică zâmbind. Ce v-am spus până acum, puteți considera că este genericul de început al filmului, căci de abia de acum încolo o să înțelegeți motivul pentru care am venit la dumneavoastră, pentru care gândurile mele duc o luptă între viață și moarte.

2. Popasul care schimbă destinul

Dorind să îmbin afacerile cu relaxarea și întâlnirea cu copilul, am plecat spre America. Pentru a face economie, am luat bilet până la Detroit unde aveam o firmă ce dorea produsele fabricate de firma mea. De acolo am să plec cu o mașină la Chicago unde se află copilul meu.

Era într-o marți, o zi de toamnă în luna octombrie când am decis să plec pentru câteva zile în America pentru a pune la punct câteva lucruri.

După un zbor de opt ore mă simțeam epuizat și datorită schimbării de fus orar, am luat de la aeroport o cursă auto până la primul motel mai apropiat, un motel ce face parte dintr-un lanț răspândit prin America, Red Roof unde am înnoptat.

A doua zi am avut întâlnirea de afaceri și pentru că lucrurile s-au derulat rapid, am decis să închiriez o mașină de la motel fiind mai economic și să plec la Chicago să mă întâlnesc cu copilul meu Albert.

Cum motelul din Michigan se afla la intersecția străzilor Michigan Ave cu Telegraph Rd, neștiind foarte bine zona, am luat-o din greșeală pe Encorse Rd și pentru că nu mă simțeam foarte confortabil în pantofii deja prea tociți de drum, am zărit un Mall cu pantofi și am decis să opresc mașina și să merg să

cumpăr o pereche nouă de pantofi observând în reclama magazinului prețuri destul de atractive pentru buzunarul unui român.

La intrare m-a întâmpinat o persoană feminină cu un zâmbet și o amabilitate în glas ce m-au determinat să mă cam pierd printre rafturi invocând tot felul de motive sub pretextul că încă nu m-am decis.

De fapt căzuse ca un trăsnet peste mine privirea acelei persoane ce mă întâmpinase și nu știam cum să intru în vorbă cu ea.

Pentru o clipă nu am știut ce se întâmplă cu mine, eu cel care mă credeam invulnerabil, stăpân pe orice situație, să cad pradă unei priviri ce o puteam întâlni la orice pas; un nod în gât parcă îmi ștrangula fiecare cuvânt, gura o simțeam că mi se usucă, inima parcă își accelera ritmul, trăind o emoție pe care încercam să o stăpânesc cât pot și să o maschez printr-o mină destinsă.

Ce avea diferit această persoană de altele pe care le întâlnisem în decursul vieții aveam să găsesc răspunsul curând.

Căutând printre rafturile magazinului o pereche de pantofi care să-mi placă, aceasta a venit în întâmpinarea cerinței mele cu atâta amabilitate că la un moment dat nu am știut dacă mai doresc să cumpăr ceva sau să interacționez cu ea.

În engleza mea cât de cât inteligibilă am inițiat un dialog legat de produsele din magazin astfel încât

și ea observând maniera mea civilizată de a dialoga mi-a spus că este preocupată de satisfacerea tuturor dorințelor clienților ce vin în magazinul ei, înțelegând astfel că era patroana acestuia.

Cum magazinul era aproape lipsit de clienți la prima oră din zi, am continuat conversația până când am ajuns la un moment în care am făcut schimb de numere de telefon sub pretextul ca dacă mai am nevoie de produsele din magazin să pot primi informațiile necesare.

Simțind parcă starea mea de încordare și emoția ce cu siguranță părea vizibilă, pentru depășirea acestui moment stânjenitor, ea mi-a întins cartea de vizită cu antetul magazinului, un prenume sub care era scris și numărul de telefon. Încercând să plusez ceva mai mult luat parcă de valul inconștienței, am rugat-o dacă aș putea să o sun în zilele următoare fără să conștientizez dacă poate răspunde apelului meu sau nu, dacă este o persoană dispusă dialogului sau nu. A încuviințat și și-a dat acordul ceea ce pentru mine a fost ca o revelație permițându-mi să-i cer să ne prezentăm

- Eu sunt Ovidiu.
- Eu sunt Sara.
- Sunt încântat să ne cunoaștem.

Am continuat să justific prezența mea în localitatea respectivă – eu sunt în trecere pe aici însă vin destul de des în această zonă fie în interes de serviciu fie în vizită la copilul meu stabilit la Chicago, noi fiind din România.

– Eu locuiesc aici în apropiere în Lincoln Park.

– Cunosc zona pentru că am vizitat muzeul din oraș situat chiar în centru, în urmă cu un an.

M-am scuzat pentru că trebuie să plec, fiind nevoit să ajung la Chicago și drumul este destul de lung.

– Sper să revin aici de îndată ce pantofii se vor toci de atâtea drumuri.

Fraza mea i-a smuls un zâmbet atât de natural, replicându-mi:

– Atunci așteaptă să se tocească mai repede pantofii, așa poate îmi cresc încasările. Ne-am luat la revedere mulțumindu-i pentru amabilitate, promițându-i că

– De îndată ce timpul îmi va permite am să te țin la curent cu uzura pantofilor.

Buna dispoziție se citea pe ambele chipuri. M-a condus până în pragul magazinului în timp ce mă îndreptam spre mașina aflată în parcare, cu coada ochiului observam cum mă urmărește până când am demarat la drum.